Ч. 98. Второк 4 (17 мая) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввх на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Престольна бесіда, виголошена Є. Вел. Цісарем до членів спільних Делеґаций. — Російско-японьска війна.)

Є. Вел. Цісар принимав вчера в полудне в своїй палаті в Будапешті насамперед австрийску Делеґацию під проводом презеса Делеґациї Ап. Яворского і на его привітну промову так відповів:

„Зі щирим вдоволенєм приймаю Ваше завіренє вірности і льояльности і висказую за то мою сердечну подяку.

„Наші відносини до всїх держав суть постійно найліпші. Укріпленє відношенє до наших союзників, доповнене точним порозумінєм, яке монархія удержує з Росиєю в справах балканьских, наповняє нас довірєм до мирного розвою відносин на нашій цілеччині.

„Підпринята в кількох віляєтах европейскої Туреччини на основі проґрами в Мірцштеґ праця около реформ поступає тепер наперед і при успокоєню, яке настає поволи в тих сторонах, повинна вже в недалекім часї викавати корестні успіхи.

„До глубини засмучаючою єсть війна, яка вибухла у всхідній Азиї і забрала вже тілько жертв з людского житя. Нехай Провидїнє Боже зволить назначити тій убийчій війні о скілько можна найтїснїйші границі, як що до часу так і розмірів, нехай би сьвіт міг знову тїшити ся величезними добродійствами мира.

„Моя войскова управа що до біжучих жадань на удержанє войска позістає в границях кредитів з послїдних лїт, просить однак понадто о окремі средства до скорого набутя оружия і военного матеріялу. Моя маринарка воєнна потребує значних средств в цїли скорого виконаня розпочатої вже будови кораблів і їх узброєня. Зі взгляду на ті тепер збільшені жаданя будуть в слїдуючих роках осягнені значні ощадности в надзвичайних видатках на войско і в щорічних буджетах маринарки. Намірені скорші набутки інформациї причинять ся до піднесеня бійкости збройної сили, забезпечуючи заразом користи економічні.

„Відносини в Боснї і Герцеґовинї розвивають ся нормально і зовсїм спокійно. Мимо збільшеня потреб тих провінций все таки видатки заряду в 1905 р. будуть покриті з їх власних доходів.

„Переконаний, що Ви, панове, приступите до студіованя вручених Вам предложень зі звістною патріотичною ревностию, желаю Вашим трудам успіху і витаю Вас сердечно".

Опісля принимав Є. Вел. Цісар угорску Делеґацию під проводом презеса Кольмана Шеля і виголосив до неї таку саму бесїду як і до австрийскої Делеґациї.

З поля російско-японьскої війни наспіли вчера слїдуючі вісти: До берлиньского „Lokal-Anzeiger'a" доносять з Йокагами: Японцї знищили зелїзницю на просторі трох миль межи Кінчов а Пулянтїеном. Розійшла ся також чутка, що Японцї взяли місто Дальний. До тої самої ґазети доносять, що Японцї виставили напроти Порт-Артура дві дивизиї. Против головної армії російскої машерує сїм японьских дивизий лїнійних і сїм приґад резерви. Тота армія складає ся з 84 баталїонів піхоти, 21 шкадронів кавалєриї, 32 батерий з 252 пушками і 7 баталїонів саперів. Позаяк японьска дивизия числить пересїчно 14.000 людий і 7.000 коний, то японьска сила, вислана против головної армії російскої, виносить 92.000 людий і 49.000 коний. До того треба дочислити 9 баталїонів кріпостної артилєриї, 6 шкадронів кавалєриї і 3 батериї по 6 пушок, які веде з собою полк ґвардиї або разом 95 баталїонів піхоти, 27 шкадронів кавалєриї і 45 батерий, що значить 100.000 людий і 270 пушок.

До „Daily Express" доносять, що Росияни в Порт-Артурі старають ся розсадити мінами брандери, котрими замкнено в'їзд до пристанї а котрі наповнено камінєм та зелїзом. Они спускають під воду нурків а ті вертять діри в затоплених кораблях, закладають мі-

5)

КУДОЯРОВА ПЕЧЕРА.

(Оповідане з старини — подав Сергій Браїловский).

(Конець).

Ось в тихім нічнім воздусї роздав ся протяжний і глухий голос вовка. Він ніс ся від ріки: то Безпалий давав знати сотникови, що засів на умовленім місци.

Пушкаренко перехрестив ся, виймив осторожно з похви шаблю і дав знак козакам, котрі осторожно стали підкрадати ся до сплячих розбійників...

Не минуло і чверть години, як ліс наповнив ся дикими криками і хрипотом умираючих, а площа над Кудояровою печерою представляла вид небувалого замішаня. При сьвітлї ватер в переполосї кидали ся по площи горбка майже безоружні, заспані розбійники, не розуміючи, що стало ся, взиваючи помочи; крики і плач їх глушили вистріли мушкетів, брязк шабель і грімкий голос розлюченого Пушкаренка, котрий кидав ся по горбі та кричав до своїх козаків: „Не випустіть, хлопці, атамана! Атамана діти, глядайте!"

Нараз хтось з козаків крикнув до него: „Пане сотнику, ось сам атаман Кудояр!"

Як випущена з лука стріла, кинув ся на ті слова Пушкаренко і в одній хвили опинив ся коло Кудоярової печери.

А там вже давно пять козаків з его віддїлу люто рубало ся з трема розбійниками, що заступали вхід до печери.

— Стійте, хлопцї! Не бийте їх! — загремів сотник, догадуючи ся в однім з розбійників атамана.

Козаки відступили від печери а розбійники вийшли в середину.

— Старайте ся зловити атамана живцем! — кричав Пушкаренко, наближаючи ся до входу в печеру. — Треба подумати хлопцї, як би его живого взяти!

— Хто хоче взяти мене живим? — грізно спитав Кудояр, появляючи ся з печери. Величавий его вид при слабім осьвітленю ватри видав ся чимсь страшним. Пушкаренко і его козаки мимохіть подали ся назад.

— Кому я потрібний? — знов спитав грізно Кудояр.

— Ти потрібний менї, новгородскому сотникови! — відповів єму Пушкаренко, що між тим прийшов до себе. — Де ти подів мою жінку Анастазию?

— Ах, ось хто був ласкавий загостити до мене! Ха, ха, ха! — злобно зареготав ся Кудояр. — Хитрий ти, пане сотнику, по злодійски підбирати ся до чужого добра. Раз відобрав менї Настю, так на-ж і другий раз возьми єї!

З тими словами Кудояр вихопив іззв пояса богато окований сріблом пистолет і вистрілив в сотника.

У відповідь на его вистріл грянули мушкети козаків і розбійників, що появили ся на поміч атаманови.

Не поцілив Кудояр сотника, а повалив горячою кулею на землю молодого козака, котрий упав на землю і тяжко застогнавши, віддав Богу душу. Цїльно стріляли і козаки: двох розбійників звалили своїми мушкетами, а третого зарубав Пушкаренко, котрий з криком: „Бийте, хлопцї, їх всїх, чортів!" кинув ся до печери за атаманом, що був там відступив.

Кудояр не дрімав і зручно відбивав ся від нападаючих. Вже трех козаків лежало у его ніг: всїх їх поклали сильні удари его острої шаблї. Видко було, що він рішив ся не дати ся живцем в руки заклятого ворога свого.

Ось він бачить того ворога якраз коло входу до печери. З лютостию замахнув ся він на него своєю шаблею і не добре було би пану сотникови; але грянув в час вистріл і перетяв страшний замах Кудоярової шаблї.

В саме серце поцїлила куля атамана і почув він смертельну рану; від разу затихла в нїм лютість, випало з руки его смертельне оружє і подавши ся в почеру, поволи опустив ся він, як підрубаний дуб, на землю...

VIII.

Страшна правда.

Ще Пушкаренко і надбігаючі козаки его стояли здивовані перед входом до печери, підозріваючи із сторони уступившого атамана розбійників яку небудь хитрість, коли нараз поранна тишина воздуха наповнила ся пла-

ни і так розсаджують судна. В той спосіб розширено вїзд вже на стілько, що можуть сьміло переїзджати торпедовцї і контрторпедовцї.

З Льондону доносять, що до Антуна привезено яко трофеї побіди над рікою Ялю 20 польних пушок росийских, 10 мітралєз Максіма, множество карабінів, вози транспортові і два вози амбулянсові. Після японьских обчислень згинуло над рікою Ялю 1362 Росиян і єсть 475 ранених лиш тих, що знаходять ся в японьских шпиталях. Погибшим Росиянам віддавано при похоронї войскову честь, а тїла їх покропив одинокий, який був на місци даньский місіонар.

Ґен. Харкевич (не Каркевич, як хибно подавали з першу депеші се назвище за анґлїйскими ґазетами) доносить до Петербурга під датою 14 с. м.: Дня 12 мая підійшов японьский відділ, зложений може з 1000 мужа піхоти і двох шкадрон кавалєриї до стациї Пуляндян (Порт Адамс), де незначно ушкодив зелїзницю. Поїзд, що їхав з Дальнего, мусів назад вернути. Під вечер Японцї уступили ся. Стацию Вафандян замкнено о півночи з 12 на 13 с. м. Японцї зі своїх кораблїв в Портї Адамса осьвітили в ночи Пуляндян електричним сьвітлом. Дня 13 мая видко було Японцїв коло Сюян.

Дуже дивні і майже неімовірні вісти надійшли нинї з поля війни. З Чіфу доносять іменно, що кільком японьским кораблям военним удало ся добути ся до середини пристанї, де настала велика битва, котра потягнула ся аж до полудня. Як би так дїйстно було, то був би се доказ, що хиба Порт Артур або слабо був замкнений або Росияни порозсаджували затоплені кораблї і приготовили собі дорогу до випливу. Японцї очевидно в страху, щоби росийска фльота, видобувшись з матнї, не зачала непокоїти японьску армію позаду, форсували напад на порт, що їм дивним дивом і удало ся. Що они вдїяли в пристанї і що остаточно осягнули, не знати.

Новинки.

Львів дня 16-го мая 1904.

— **Преосьв. епископ Конст. Чехович** розпочав нинї, в понедїлок канонїчну візитацию мокряньского деканата. Перша візита відбуває ся в Луцї.

— **З Копичинець** пишуть нам: Дня 2 червня с. р. відбудуть ся безпосередно по Загальних Зборах „Руского Народного Дому в Копичинцях" також І-ші Загальні Збори „Філїї Руского Товариства педаґоґічного в Копичинцях" і то в тім самім льокали з слїдуючим дневним порядком: 1) Вступне слово презначіне і цїль Товариства; — 2) відчит про анальфабетизм; — 3) дискусия; — 4) вписи членів; — внесення членів. За Видїл „Філїї Руского Товариства педаґоґічного в Копичинцях": *о. Осип Вигнаньский*, заступник голови.

— **Огнї.** Дня 3 с. м. розпалив огонь в лїсї в Тустановичах коло Борислава Василь Горичак, що хотїв упечи собі бараболь. Не дбаючи о розложений огонь поклав ся спати, а огонь тимчасом обхопив корчі, відтак дерево і знищив 4 морґи лїса.

— **Самоубийство ученика.** Ученик IV-ої кляси школи реальної в Ярославі, Болеслав Сухоцкий, позбавив себе житя дня 10 с. м. вечер трема вистрілами з револьвера в груди і в голову. Причиною самоубийчого замаху на житє мали бути лихі успіхи в науцї. Вже в школї перед полуднем упередив він товаришів, що застрілить ся, однако нїхто не брав поважно тої погрози.

— **Наглою смертию** на удар серця помер вчера по полудни на улици Паньскій у Львові Йосиф Соколовский, бувший повномочник дібр кн. Понинських. Покійний мав 62 лїт.

— **Зелїзнича катастрофа.** З Нового Йорку доносять, що онодги наїхали там на себе два поїзди наводушної зелїзницї. Вози, що повискакували з шин, почали горіти, а деякі упали з насипу. Один кондуктор погиб, а 10 подорожних потерпіло рани.

— **Трійняки.** В Гноїнику повила онодги жінка зарібника Марґарета Костржева троє дїтий: сина і дві дочки. Мати і дїти здорові.

— **Звіт** з дїяльности Головного Видїлу Товариства „Просьвіта" за р. 1902 і 1903 вже появив ся і розслане ся членам Товариства „Просьвіти". Хто з Вп. членів хотїв би его сейчас одержати, зволить повідомити карткою канцелярию Тов. „Просьвіти" у Львові.

— **Бюро патронату** для спілок ощадности і позичок при краєвім Видїлї у Львові, установлене, як звістно, для орґанїзациї райфайзенівских кас, постановило видавати від половини с. р. „Часопись для рільничих спілок" під редакциєю дра Франца Стефчика. Часопись буде виходити раз на місяць в руский і польскій мові, а як орґан патронату має попри урядові оповіщеня подавати також статї інформацийні та поглядові, доторкуючі орґанїзациї „райфайзенок", чи як они урядово називають ся „спілок ощадности і позичок".

— **Плаваючі ледові гори.** Всї капітани корабельного трусту одержали з Нового Йорку приказ в їздї до Европи, звертати о 58 миль на полудне від звичайного шляху, щоби не стрінути ся з ледовими горами, які плинуть морем в такій скількости, як нїколи перед тим.

† **Помер** др. Жигмонд Ленчевский, ц. к. старший комісар повітовий, дня 14 с. м. в Самборі скоропостижно, в 62-ім роцї житя.

— **Відозва до членів Товариства „Просьвіта."** Головний Видїл Товариства „Просьвіта" у Львові повідомляє отсим всїх Вп. Членів Товариства „Просьвіта," що на день 23 мая н. ст. 1904 р. скликує загальні збори членів Тов. „Просьвіта" по мисли §. 23. статуту. Тогож дня о 8-ій годинї рано відправить ся Богослуженє за упокій померших членів Товариства в церкви Духовної Семинарії при ул. Коперника, на котре просимо Вп. Членів як найчисленнїйше явити ся. О годинї 10-ій рано розпічнуть ся наради загальних зборів Товариства в сали Товариства „Gwiazda" при улици Францїшканьскій ч. 7, з отсим порядком дневним: 1) Отворенє загальних зборів головою Товариства. 2) Звіт головного Видїлу з дїяльности Товариства за час від 1 сїчня 1902 до 31 грудня 1903 р. 3) Звіт контрольної комісиї з внеском на уділене уступаючому Видїлови абсолюториї з веденя рахунків. 4) Вибір тринайцяти членів і шістьох заступників Головного Видїлу Товариства. 5) Вибір голови Товариства. 6) Вибір трох членів контрольної комісиї. 7) Внески членів. — Вечером тогож дня відбуде ся в тій самій сали декламацийно-музикальний вечер в честь Шевченка, получений з аматорскою виставою штуки „Сїльскі аристократи," яку відограють члени Читальнї „Просьвіти" в Бурштинї. Головний Видїл Товариства „Просьвіта" взиває проте всї Видїли філїяльні, аби до сего часу повідбували свої річні збори і на підставі переведених люстраций Читалень „Просьвіти"

чем і наріканями, що доносили ся з Кудоярової печери.

— Ах, мій Михайлику, мій сизий голубе! Які лютї вороги убили тебе! Щож дїяти менї бідній без тебе, моя ти потїхо? Куди я подїю ся, де найду пораду? Чиж менї, нещасливій зазули, прийде ся знов іти до ненавистного мужа і знов буду я вести житє-муку? Не довго пожила я, потїшила ся тобою, мій соколе ясний! Ох, горе, горе менї нещастній, безталанній!

Так нарікала над умираючим Кудояром Настя, так як плаче нещаслива чайка, коли злі хлопцї знищать єї убоге гнїздочко, убите на малій купцї серед залитого луга. З жалїбним плачем носить ся она над розкиненим домком своїм і проливає, сердечна, гіркі слози на осиротїлі руїни.

Мов громом ражений стояв Давид Пушкаренко, пізнавши голос своєї жени. А она забувши на злих ворогів, припала головою до грудий умираючого Кудояра, цїлувала его руки, очи, холоднїючі уста і нарікала в приступі лютого горя, проклинаючи люту долю, котра немилосердно своєю могучою рукою другий раз і на віки розбила єї щастє....

— І за що ти, проклята доле, так безнастанно переслїдуєш мене? Куди менї дїти ся, щоби ти не найшла мене? Не довго і ми разом утїкли би далеко, далеко від тебе, люта, немилосердна доле моя! Кому, на що потрібна була смерть твоя, мій ненаглядний Михайлику, моя люба дружино!

Плач непотїшеної Настї донїс ся до уха Кудояра. Він зібрав останок сил, проскинув ся і застогнав, хватаючи її рукою:

— Не плач, Насте.... не побивай ся так.... буде.... не треба сльоз.... моли ся за мою грішну душу.... церков....

Він тяжко зітхнув — і его не стало.

Здавало ся, що его грішна душа полетїла кудись в безвісти разом з поранним вітром, що потягнув від річки Знобівки, прошумів в надрічній осоцї, заколисав іглистими галузками сосон і щез в облаках.

Блїда смуга здіймаючого ся на овиди розсьвіта розігнала темноту ночи і позволила розріжнити окружаючі предмети.

Настя почувши холод трупа, встала з землї і вийшла з печери. Она задержала ся і протерла очи, немов би не вірила тому, що бачила.

Перед нею стояв непорушно, як камінний стовп, єї суворий, старий муж, Давид Пушкаренко з козаками.

Так ось хто другий раз розбив єї щастє! Ось хто єї люта доля!

. . . .

Виглянувші із за островця проміні сходячого сонця упали на трупа Кудояра, котрий лежав на дорогім килимі зі схрещеними на грудях руками. Хороше лице его було спокійне, немов би він спав глубоким, ненарушеним сном, лише ніс, що замітно потоншав і зеленава краска лиця говорили досьвідному оку о вічности того страшного сну.

Коло ніг Кудояра сидїла Настя і з сльозами в почервонїлих і запухлих очах глядїла на лице покійника. Заглублена в задумі она не бачила нїкого, не чула нїчого, стрясаючись від часу до часу цїлим тїлом при тяжкім споминї.

О десять кроків від неї на пни зрубаної берези сидїв Давид Пушкаренко, прислухуючи ся різкому стукотови заступів, котрими в печері копали козаки могилу для Кудояра, і уперто вдивляв ся в лице свого заклятого ворога. Суворе лице сотника відразу осунуло ся, стан згорбив ся, цїлив він видавав ся немічним старцем. Але в голові і серци того старця вела ся тепер тяжка борба.

— Отже ось де, при трупі того страшного атамана розбійників, при трупі мого найбільшого ворога — думав він — судилось менї пізнати страшну правду мого житя! Мало того, аж тут, в плачу тої молодої, хорошої женщини він пізнав, що він пан сотник, більший злочинець, як ось той сам розбійник Кудояр. Так, атже Михайло Бочаренко став розбійником не з власної волї, а пхнули его на широку дорогу, в темні лїси нещастні обставини житя, его зла доля. Але що мене чоловіка богатого, маючого власть, користуючого ся почестию в Новгородку, що мене пхнуло на дорогу злочину? Моя власна воля. Чого я вдер ся їй насильно на мужа? Чого вирвав з обіймів Бочаренка Настю, що належала до него після права любови? Любови?! А чиж я, сотник, не любив Настї? Длячогож право Бочаренка — я чую то — сильнїйше, як моє право?

І стара голова Пушкаренка крутила ся від безпощадної суперечности гадок, що вихром проносили ся по нїй. Смуток гриз его серце і він страшно терпів.

— Не такий же я злочинець — знов думав він — щоби менї робило утїху погубити чуже житє. А між тим чиж я не погубив житє не лише Кудояра і Настї, але й моє власне?

і інституций, получених з Читальнями, здали Головному Виділови докладний звіт про просьвітно-економічний стан філіяльних округів, про стан і діяльність Читалень, кас щадничо-позичкових, крамниць і шпіхлірів та про чинники, які спіділають на розвій або застій Читалень „Просьвіта.“ Дальше Головний Виділ Товариства „Просьвіта“ просить всіх Членів Товариства „Просьвіта,“ так інтеліґенцию духовну і сьвітску як і селян та міщан до як найчисленнійшої участи в загальних зборах. Мале колись Товариство „Просьвіта“ зростає силою відродження народного та самосьвідомостию духа між людом з кождим днем більше. Тож годить ся, аби Члени Товариства „Просьвіта“ численно явили ся на зборах та висказали свою волю про дальшу роботу у великім ділі народної просьвіти — і то тим більше, що тепер як-раз найбільше потребує Головний Виділ порад і вказівок. — Тому сподіємо ся, що всі наші Члени по змозі прибудуть на день 23 мая н. ст. 1904 р. на загальні збори Товариства „Просьвіта“ у Львові. Виділи Філій і Читалень „Просьвіти“ просимо вислати своїх делеґатів на загальні збори Товариства „Просьвіта“. — *Головний Виділ Товариства „Просьвіта.“*

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 16 мая. „Wien. Ztg.“ доносить, що Є. Вел. Цісар санкціонував закон ухвалений галицким соймом в справі фінансової помочи для зелізниць льокальних Делятин-Коломия-Стефанівка і других.

Льондон 16 мая. Бюро Райтера доносить з Янґце в Тибеті: Тибетанці заєдно острілюють анґлійский табор. В краю оголошено „сьвяту війну.“

Петербург 16 мая. Цар і вел. кн. наслідник престола виїхали звідси вчера вечером до тих міст, звідки виходять войска до всхідної Азиї. В дружині царя знаходить ся міністер війни і міністер двору. Цариця відвела від'їзджаючих аж на дворець.

Льондон 16 мая. Бюро Райтера доносить: Після наспівшої депеші з Петербурга росийский кадет маринарки затопив в Порт-Артурі якийсь японьский кружляк.

Петербург 16 мая. Кореспондент росийскої аґенциї телеґрафічної доносить з Мукдену під датою 15 с. м.: Значні войскові сили Японців збирають ся в північно-західнім районї. Похід Японців з Фенванчен на Ляоян, здає ся, не єсть ще річию постановленою. Можна припускати, що головні сили Японців ідуть до Каічу і Хайчен.

Чікаґо 16 мая. До тутешної часописи „Daily News“ доносять з Чіфу під датою 14 с. м.: Коли рано лодка кореспондента тої часописи виплила на море, чуто було близько Порт Артура сильне стріляне. О скілько можна було виділи, японьский кружляк „Якуму“ і ще другий кружляк та один корабель лінієвий і одна канонірка заплили до порту, сфорсовавши в'їзд. Огонь з пушок тревав аж до полудня.

Ніючван 16 мая. Один з хіньских інженірів доносить, що зелізниця знищена на просторі 48 кільометрів.

НАДІСЛАНЕ.

О Господи, Боже мій — зітхнув він — чому Ти наділив чоловіка люгими пристрастями? Чому Ти зробив, що чоловік лише по тяжких похибках і терпінях доходить до розуміня жита?

І в очах сотника ціле єго земне жите прибрало такого марного, поганого виду, що він налякав ся, як він міг жити не лише дні, але цілі роки в тім поганім бруді, котрий називає ся житем чоловіка.

Єму стало жаль і погубленої ним Насті і погибшого з єго руки Кудояра. Він тяжко терпів, що розбив щастє тих молодих і люблячих ся людий....

Була девята година рано, коли закопали в печері трупа Кудояра, а з ним похоронили на віки земне солодке, але коротке щастє Насті, так само як і душевний спокій пана новгородского сотника Давида Пушкаренка.

Не минуло місяця, як на горбі, над Кудояровою печерою, засипаною тепер землею, здвигнено невеличку деревляну церковцю імени сьвятого архистратига Михаіла на відпущене гріхів рабу Божому Михайлови Бочаренкови.

IX.

Сліди минулого.

Минуло два столітя. Річка Знобівка змаліла так, що тепер і не пізнав би еї; щезли густі соснові ліси, що покривали єї берега; змінило ся не одно поколїнє в селї Голубівці; забули ся страшні річи, яких допускали ся колись розбійники з шайки Кудояра, словом — богато змінив і поніс з собою бистротечний час; але й до нині здіймає ся невеличкий храм Божий на горбі над Знобівкою. Блищить на нїм золотий хрест, взиває селян до молитви скромний дзвін; шумлять листем молоді берізки довкола церкви імени архистратига Михайла і жиє разом з храмом Божим леґенда о Кудояровій печері, хоч затерла ся вже память о величавім виді атамана розбійників. І нині, при ході до церкви села Голубівки, по лївій стороні о три сяжні від церковного притвора, показують засипаний вхід до Кудояровоі печери.

О сотнику-ж новгородско-сіверскім Давиді Пушкаренку і єго нещастній жінці Насті хоронить память ризница церковна. В ній до нинішного дня находить ся пожертвоване ними і куплене своїм коштом сьвяте євангелиє, в лист, в переплеті з чорного аксаміту з образами — на одній стороні Воскресенія Христового і чотирох євангелистів, а на другій — архистратига Михаіла.

Євангеліє то дали на відпущене гріхів Давид і Анастазия Пушкаренки в роковім для них 1687-ім році, що видко з слідуючої записки: „Я раб Божий Давид Пушкаренко, сотник войска їх Царского Пресьвітлаго Величества, із женою моєю Анастазиєю, надалисмо сіє Євангеліє за отпущеніє гріхов своїх до храму пресвітола Архистратига Христова Михаіла в вічную посессію, до слободи Голубовки. А наступающим по мні всім то чиню відомо: кто би важив ся сіє Божественное Євангеліє от Храму отдалити і отняти, таковий да будет проклят, анатема... а то чинилем і надалем сію книгу в року 1687 ноєврія 8 дня.“

Рух поїздів

важний від 1 мая 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	6·46	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
	6·00	З Белзця, Сокаля
8·40		„ Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·30	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45		„ Кракова
2·51		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).